

II

Endelig saaes en ensom Skikkelse oppe paa Strandbakkerne. Det var Emanuel. Han bar en lys Sommerfrakke over den ene Arm og gik med hastige Skridt ned imod Byen. Da han fik Øje paa den ventende Skare udenfor Forsamlingshuset, fremskyndede han yderligere sin Gang, og et Par Minutter efter stod han ved Indgangsdøren. Hans Ansigt var blegt trods Varmen og den hurtige Marsch; Trækkene nervøst urolige. Med tavse Haandtryk hilste han temmelig aandsfraværende paa Væver Hansen og et Par andre af de omkringstaaende Mænd, hvorpaa han straks traadte ind i Salen.

Her forstummede øjeblikkelig al Samtale. Rundt om langs Væggene strakte man Hals for at komme til at se. Med sine lange, abeagtige Arme banede Væver Hansen ham Vej gennem Mængden og førte ham op til den øverste Ende af Salen, hvor han bød ham Sæde paa Hæderspladsen, en gammel Kurvestol med hullet Sæde. Efter at der her var vekslet et Par Ord imellem dem, besteg Væveren Talerstolen og trak en Sangbog frem af sin Baglomme. Med Bogen mellem Hænderne stod han nogle Øjeblikke ganske tavs og lod Blikket glide langsomt rundt over Forsamlingen, mens der i hans Ansigt bredte sig et lunt triumferende, Provst Tønnesen helliget Smil, der blev besvaret med en forstaaende Munterhed af Mandfolkene henne ved Vinduerne og i den nederste Ende af Salen.

Endelig sagde han med sin uskyldigt lydende Stemme:

„Ja, saa skulde vi vel ha'e en Sang at begynde med, go'e Venner! Hr. Pastor Hausted har ikke noget særligt Ønske i den Henseende, saa vi kan vælge, hvad vi selv synes. Hvad skal vi saa syng'?"

Der blev fra Forsamlingen raabt paa forskellige